

■ **LEGAL**PARTNER

FILIPCZYK KARABASZ ŻEBRYK
SPÓŁKA PARTNERSKA RADCÓW PRAWNYCH

Wydarzenia prawne

Podniesienie progów bezprzetargowych	3
Nowelizacja kodeksu pracy	3
Projekt ustawy Prawo restrukturyzacyjne	4
Decyzja UOKiK w sprawie Multimedia Polska	5
Sprawa przywrócenia zniesionych sądów już w Senacie	6

Z orzecznictwa

Aport i zmiana umowy spółki to jeden przedmiot PCC	7
Sąd Najwyższy o likwidacji sądów	7
Korporacja farmaceutów nie może karać członków za złamanie zakazu reklamy leku	8
Przedawnienie bezpodstawnego wzbogacenia z tytułu zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne	8
Przelew uprawnień za wady lokalu na wspólnotę mieszkaniową	8
Sąd nie może zmieniać porozumienia	9
Odprowa a odszkodowania w prawie pracy	9
Bez odszkodowania z umowy społecznej	9
Ważne tylko doręczenie odwołania do KIO	11
VAT przy odszkodowaniu za zerwanie terminowej umowy najmu	11

W celu otrzymywania bezpłatnego Newslettera Kancelarii **LEGALPARTNER** Filipczyk Karabasz Żebryk Spółka Partnerska Radców Prawnych należy odwiedzić stronę Kancelarii www.legalpartner.pl, a następnie w lewym dolnym rogu wskazać adres e-mail, na który życzą sobie Państwo otrzymywać Newsletter Kancelarii.

Podniesienie progów bezprzetargowych

ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

W dniu 7 lutego 2014 roku została uchwalona ustawa o zmianie ustawy Prawo Zamówień Publicznych.

Ustawa nowelizacyjna zmieniła progi, po których przekroczeniu istnieje konieczność stosowania regulacji ustawowych.

Wysokość progu została zwiększona z równowartości 14.000 euro do równowartości 30.000 euro. W praktyce oznacza to, iż zamówienia poniżej kwoty 127.000 zł netto (156.000 zł brutto) nie będą musiały być realizowane w oparciu o przepisy ustawy pzp. Ostatecznie jednak nie wiadomo, czy jest to definitywna zmiana, bowiem posłowie przygotowują nowelizację ustawy, w której granica zamówień bezprzetargowych może zostać podwyższona nawet do 50 tys. euro.

Wprowadzona regulacja ma usprawnić poszukiwanie wykonawcy i przyspieszyć całą procedurę, a także ograniczyć koszty wynikające z postępowania przetargowego, które niejednokrotnie przewyższało zyski z jego przeprowadzenia.

Powyższa nowelizacja dotyczy także środowiska naukowego oraz kulturalnego. Zgodnie z nią, przy pracach naukowych, badawczych, a także przy organizowaniu wydarzeń kulturalnych nie będzie konieczności przeprowadzania przetargu aż do kwoty 134.000 euro albo nawet do 207.000 euro. Ustawa nowelizacyjna zakłada także możliwość utajniania danych osobowych bądź honorariów przy niektórych umowach dotyczących zakupów dzieł sztuki, czy też dotyczących organizacji wydarzeń kulturalnych.

Źródło – www.sejm.gov.pl

[aa]

Nowelizacja kodeksu pracy

W dniu 24 stycznia 2014 roku uchwalono ustawę o zmianie ustawy Kodeks pracy (Dz.U. 2014/208), zgodnie z którą znowelizowano przepis art. 151¹⁰ k.p. określający rodzaje prac dopuszczalnych w niedziele i święta. Dodano, że praca w niedziele i święta jest dozwolona przy wykonywaniu prac polegających na świadczeniu usług z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną lub urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów

prawa telekomunikacyjnego, odbieranych poza terytorium RP, jeżeli zgodnie z przepisami obowiązującymi odbiorcą usługi, polskie niedziele i święta są u niego dniami pracy oraz przy wykonywaniu prac zapewniających możliwość świadczenia ww. usług. Wg pomysłodawców omówionej zmiany, wdrożenie jej było niezwykle potrzebne w celu zachowania licznych miejsc pracy w sektorze usług biznesowych (ok. 200 tys. zatrudnionych osób), ale również dla poprawy konkurencyjności polskiego rynku pracy w tym obszarze.

Źródło – www.prezydent.pl

[gw]

Projekt ustawy Prawo restrukturyzacyjne

Rada Ministrów w dniu 11 lutego 2014 roku przyjęła projekt założeń nowych przepisów o restrukturyzacji przedsiębiorstw. Jest on w istocie zbiorem propozycji kompleksowych zmian w prawie upadłościowym i naprawczym przygotowanym przez resorty sprawiedliwości i gospodarki wspólnie z zespołem eksperckim. Zasadniczym celem nowej ustawy jest zmiana filozofii prawa upadłościowego. Jak sama nazwa wskazuje chodzi o stworzenie warunków do pomyślnej restrukturyzacji przedsiębiorstw.

Obecnie większość postępowań upadłościowych prowadzi do likwidacji majątku dłużnika kosztem przedsiębiorstwa oraz miejsc pracy. Dodatkowo wierzyciele zaspokajani są z masy upadłości w niewystarczającym stopniu. Jednocześnie wysoka jest liczba wniosków o ogłoszenie upadłości, które są oddalane z uwagi na brak wystarczających środków na pokrycie kosztów postępowania. Z kolei procedura naprawcza jest wykorzystywana bardzo rzadko.

Nowelizacja zakłada art. jednoznaczne rozdzielenie procesów restrukturyzacyjnych od upadłościowych. Przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej będzie mieć szansę na skuteczną restrukturyzację, która nie będzie się wiązać z jego likwidacją. Z punktu widzenia gospodarki efektywne procedury restrukturyzacyjne mają zwiększyć liczbę przedsiębiorstw, które dzięki porozumieniu z wierzycielami przetrwają i będą kontynuować działalność. Procedury upadłościowe z kolei, jeśli

restrukturyzacja nie jest możliwa, mają zapewnić wierzycielom sprawne dochodzenie należności. Chodzi też o to, by zorganizowana część likwidowanego przedsiębiorstwa jak najszybciej trafiła znowu do obrotu gospodarczego. Upadłość ma zagwarantować nie tylko maksymalne zaspokojenie roszczeń wierzycieli upadłego, lecz także zapewnić ochronę wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa i pozwolić na jego dalsze funkcjonowanie.

Jednym z narzędzi pozwalających realizować te cele będą tzw. „pre-packi”. Teoria „pre-packu” zakłada, że dłużnik, który ma problemy finansowe, może sprzedać swoją firmę za cenę i na warunkach zatwierdzonych przez sąd, a uzyskane środki będą rozdysponowane między wierzycieli.

Ustawa przewiduje cztery rodzaje procedur restrukturyzacyjnych dostosowanych do sytuacji ekonomiczno-finansowej poszczególnych przedsiębiorstw. Im wcześniej dłużnik skorzysta z proponowanych rozwiązań, tym większą elastyczność i samodzielność zachowa w tych postępowaniach. Przykładowo uproszczone postępowanie układowe pozwoli art. na zawarcie układu z wierzycielami bez formalnego wszczynania postępowania przez sąd, który byłby angażowany dopiero na etapie zatwierdzania wypracowanego porozumienia.

Ponadto wzmocnione mają zostać prawa wierzycieli i ich wpływ na przebieg postępowania i warunki restrukturyzacji. Po zmianach w większym niż dziś zakresie za bezskuteczne byłyby uznawane czynności zawierane przez dłużnika na tzw. przedpolu upadłości, służące wyprowadzaniu majątku i przekazywaniu go

podmiotom powiązanim.

Zaproponowano także zmianę definicji niewypłacalności poprzez położenie akcentu na określenie rzeczywistej zdolności dłużnika do spłacania zobowiązań. Definicja ta powinna być powiązana ze stanem ekonomiczno-finansowym firmy, a nie faktem niezapłacenia kilku faktur (w tym wypadku prawo przewiduje inne niż upadłość procedury). Ponadto wartość majątku będzie liczona według wartości rzeczywistej (zbywczej), a nie bilansowej.

W celu przeciwdziałania praktyce traktowania wniosków o ogłoszenie upadłości jako formy wywierania presji na uregulowanie wierzytelności ograniczona zostanie możliwość cofnięcia takiego wniosku.

Uproszczeniu i skróceniu procedur restrukturyzacyjnych służyć mają standaryzacja i nadanie postaci elektronicznej formularzom wykorzystywanych w procesie, a także eliminacja zbędnych załączników.

Planowane jest również stworzenie specjalnego portalu internetowego – Centralnego Rejestru Upadłości, który zawierać będzie informacje na temat majątku likwidowanych przedsiębiorstw, ogłoszenia syndyków, czy wzory pism procesowych. Pozwoli to ograniczyć obowiązki stron i sądu oraz poprawi przejrzystość postępowań.

Z punktu widzenia efektywności procedur istotna będzie zmiana zasad motywowania syndyków. Proponowane jest uzależnienie wynagrodzenia syndyka od szybkości postępowania, poziomu zaspokojenia wierzycieli, liczby wierzycieli oraz wielkości i rodzaju majątku. Sąd miałby jednak w tym względzie pewną elastyczność w razie upadłości i nietypowych restrukturyzacji.

Źródło – www.kprm.gov.pl

[ptw]

Decyzja UOKiK w sprawie Multimedia Polska

Prezes UOKiK nałożyła na spółkę Multimedia Polska karę na ponad 630 tys. złotych. Urząd uznał, że Multimedia Polska naruszyła zbiorowe interesy konsumentów jednostronnie zmieniając umowę i włączając dodatkowe usługi bez zgody konsumentów. Nowa usługa była automatycznie uruchamiana u każdego abonenta na dwumiesięczny, bezpłatny okres testowy. Po tym czasie dostawca wysyłał klientom fakturę za usługi powiększoną o należność za dodatkowy, zamawiany pakiet. Informowano na niej małym drukiem, że opłacanie całkowitej sumy będzie traktowane jako

przyjęcie oferty. Konsument musiał we własnym zakresie obliczyć cenę brutto niepożądanego usługi, a następnie odjąć ją od łącznej kwoty. Drugą z możliwości rezygnacji z oferty był kontakt z operatorem poprzez infolinię, stronę internetową lub w biurze obsługi klienta.

W ocenie Urzędu, spółka powinna była poinformować klientów o nowej ofercie, a następnie oczekiwać na zgłoszenia. Multimedia Polska zaniechała zakwestionowanej praktyki w styczniu 2013 r., ale nie uniknęła kary finansowej. Decyzja nie jest ostateczna a przedsiębiorca odwołał się do sądu.

Źródło – www.uokik.gov.pl

[jk]

Sprawa przywrócenia zniesionych sądów już w Senacie

W końcu czerwca zeszłego roku prezydent Bronisław Komorowski zawetował obywatelską ustawę o okręgach sądowych, która art. miała przywrócić 79 sądów rejonowych zniesionych na początku 2013 roku w wyniku reorganizacji dokonanej na mocy reformy byłego ministra sprawiedliwości Jarosława Gowina. Jednocześnie jednak prezydent skierował do Sejmu własny projekt zmian w ustroju sądów powszechnych, mający pozwolić ministrowi sprawiedliwości na przywrócenie niektórych sądów rejonowych.

Według projektu ustawy sąd rejonowy ma być powoływany dla obszaru jednej lub większej liczby gmin zamieszkałych przez 50 tys. osób tam, gdzie rocznie wpływa minimum 5 tys. spraw. Sąd mógłby być także fakultatywnie utworzony dla obszaru zamieszkałego przez mniejszą liczbę ludności, jeśli liczba wpływających

rocznie spraw wynosiłaby co najmniej 5 tys. Ponadto sąd rejonowy mógłby być zniesiony, jeśli ogólna liczba spraw wpływających do niego w ciągu kolejnych trzech lat nie będzie przekraczała 5 tys. rocznie.

Spośród 79 zniesionych i przekształconych w wydziały zamiejscowe sądów kryterium obligatoryjnego przywrócenia spełnia 41, zaś kolejne 17 spełnia kryterium fakultatywnego przywrócenia.

Senat proponuje poprawki do ustawy. Rekomenduje art. wprowadzenie poprawki znoszącej możliwość fakultatywnego przywracania sądów. „Trzeba ustalić czytelne zasady tworzenia i likwidowania sądów (...) wtedy przywróci się 41 z 79 zlikwidowanych sądów” – wskazywał senator Marek Borowski.

Minister sprawiedliwości będzie miał pół roku od wejścia w życie ustawy na wydanie aktów wykonawczych dostosowujących strukturę sądownictwa do jej zapisów.

Źródło – www.senat.gov.pl

[ek]

Aport i zmiana umowy spółki to jeden przedmiot PCC

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY

Naczelny Sąd
Administracyjny

rozwiązał wątpliwości dotyczące katalogu czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych. Zgodnie z wyrokiem z dnia 22 stycznia 2104 roku wydanym pod ygn.. akt II FSK 526/12 nie ma możliwości rozdzielenia dwóch czynności (faktycznego wniesienia aportu i zmiany umowy spółki). Opodatkowaniu podlega tylko efektywne, czyli potwierdzone wpisem w rejestrze przedsiębiorców, niesienie aportu, skutkujące zmianą umowy spółki oraz

zwiększeniem kapitału.

Przed rokiem 2010 aport i zmiana umowy spółki były zwolnione z PCC w przypadku, gdy jedna ze stron opodatkowała ją podatkiem od towarów i usług. Wyrok ma ogromne znaczenie dla tych podatników, którzy w okresie do 21 kwietnia 2010 roku wnieśli do spółki wkład niepieniężny i jedna ze stron tej czynności była opodatkowana VAT, a mimo to został pobrany PCC. W związku z zapadłym wyrokiem podatnik powinien rozważyć wystąpienie do właściwego urzędu skarbowego z wnioskiem o stwierdzenia nadpłaty.

Źródło – www.orzeczenia.nsa.gov.pl [as]**Sąd Najwyższy o likwidacji sądów**

Sąd Najwyższy w pełnym składzie (78 sędziów) powziął w dniu 28 stycznia 2014 roku uchwałę, zgodnie z którą decyzję o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe może wydawać wyłącznie Minister Sprawiedliwości, a nie jego zastępca. Jednocześnie Sąd uznał, że taka wykładnia przepisów będzie wiążąca dopiero od chwili wydania uchwały. Pozwala to na utrzymanie w mocy wadliwych decyzji wydanych przed tą datą.

Sąd Najwyższy uznał, że zgodnie z ustawą Prawo o ustroju sądów powszechnych kompetencja Ministra Sprawiedliwości do przenoszenia sędziego na inne miejsce służbowe nie może być powierzona nikomu

innemu. Ponadto Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że Minister będąc osobą uprawnioną do przeniesienia sędziego nie działa jako członek rządu, ale jako organ władzy wykonawczej. Jego uprawnienie ma szczególny charakter z uwagi na to, że ingeruje w sferę niezawisłości sędziowskiej, zaś niezawisłość ta wiąże się z miejscem służbowym wyznaczonym przez Prezydenta RP.

Uchwała Sądu Najwyższego oznacza, że orzeczenia wydane przed datą jej podjęcia przez niewłaściwie przeniesionych sędziów są ważne. Uchwała ma charakter wiążący dla wszystkich składów Sądu Najwyższego, ale praktyka jest taka, że respektują ją też inne sądy. Aż 10 sędziów Sądu Najwyższego złożyło zdania odrębne do podjętej uchwały.

Źródło – www.sn.pl [jk]

Korporacja farmaceutów nie może karać członków za złamanie zakazu reklamy leku

Dwukrotnie w dniu 12 lutego 2014 roku Sąd Najwyższy uznał (III ZS 14/13 III ZS 15/13,), że izby aptekarskie nie mogą w drodze uchwał wprowadzać nowych przewinień zawodowych, w tym karać kierowników aptek za prowadzenie programów lojalnościowych wobec klientów.

Izby aptekarskie na podstawie własnych uchwał karały kierowników aptek jako członków samorządu aptekarskiego. Uchwały samorządu zaskarżone zostały do Sądu Najwyższego przez Ministra Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 94a ust. 1 Prawa Farmaceutycznego

zabroniona jest reklama aptek i punktów aptecznych oraz ich działalności. Reklamy nie stanowi natomiast informacja o lokalizacji apteki oraz godzinach jej otwarcia. W wypadku naruszenia tego zakazu do kontroli oraz wydawania decyzji uprawniony jest Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny. W takim postępowaniu stroną jest nie kierownik apteki, a jej właściciel. Sąd Najwyższy zważył, iż izby aptekarskie nie wchodziły co prawda w kompetencje Inspekcjom farmaceutycznym, jednakże nie są one uprawnione do samodzielnego tworzenia swoistych deliktów zawodowych dotyczących zakazu reklamy.

Źródło – www.sn.pl

[aa]

Przedawnienie bezpodstawnego wzbogacenia z tytułu zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne

W dniu 5 grudnia 2013 roku Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów wydał uchwałę w sprawie pod sygnaturą akt III PZP 6/13, w której rozstrzygnął zagadnienie prawne dotyczące terminu przedawnienia roszczenia pracodawcy z tytułu

bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 i art.), będącego następstwem zapłaty przez pracodawcę składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w części, która powinna być przez nich finansowana.

Sąd Najwyższy uznał, że termin przedawnienia roszczenia pracodawcy (płatnika składek) rozpoczyna bieg od dnia zapłaty tych składek przez pracodawcę.

Źródło – www.sn.pl

[ek]

Przelew uprawnień za wady lokalu na wspólnotę mieszkaniową

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 stycznia 2014 roku (III CZP 84/13)

orzekł, że właściciel lokalu może na podstawie umowy

przelewu przenieść na wspólnotę mieszkaniową uprawnienia przysługujące mu wobec sprzedawcy lokalu w związku z wadami fizycznymi nieruchomości wspólnej. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem dochodzenie roszczeń dotyczących wad fizycznych nieruchomości wspólnej, które nie należą do czynności związanych z zarządzaniem nieruchomością wspólną, nie leżało w

gestii wspólnoty. Źródłem roszczeń dotyczących wad fizycznych nieruchomości wspólnej jest umowa sprzedaży lokalu, dlatego też uważano, że roszczenia przysługują indywidualnie każdemu z właścicieli lokali. Rozwiązanie przyjęte przez SN w uchwale z 29 stycznia 2014 roku wydaje się być istotne, gdyż prowadzi ono do uproszczenia i usprawnienia drogi dochodzenia roszczeń

związanych z wadami fizycznymi nieruchomości, poprzez umożliwienie jednemu podmiotowi tj. wspólnocie mieszkaniowej wystąpienie z pozwem przeciwko deweloperowi zamiast każdemu z właścicieli lokali z osobna.

Źródło – www.sn.pl

[gw]

Sąd nie może zmieniać porozumienia

Przepis art. 335 § 1 k.p.k. umożliwia wydanie wyroku zgodnego z wnioskiem prokuratora po wcześniejszym uzgodnieniu kary z oskarżonym. Ustalenia oskarżyciela z oskarżonym dotyczące wymiaru kary nie mogą być jednak samodzielnie zmieniane przez Sędziego – orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z 5 grudnia 2014 roku pod ygn.. akt V KK 342/13.

Zgodnie z powyższym orzeczeniem Sąd rozpoznający wniosek złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. może albo uwzględnić wszystkie elementy porozumienia prokuratora i oskarżonego i wydać wyrok odpowiadający temu uzgodnieniu, albo wniosku nie uwzględnić. Nie może natomiast samodzielnie dokonywać modyfikacji poszczególnych elementów tego uzgodnienia, bez porozumienia ze stronami zawartego uzgodnienia procesowego.

Źródło – www.sn.pl

[aa]

Odprawa a odszkodowanie w prawie pracy

W dniu 14 listopada 2013 roku Sąd Najwyższy w sprawie pod ygn.. akt II PK 38/13 orzekł, iż zasądzenie dla pracownicy na podstawie innego prawomocnego wyroku odprawy nie uprawnia automatycznie do otrzymania odszkodowania z tytułu

naruszenia gwarancji zatrudnienia wynikającej z umowy społecznej zawartej z pracownikami. Nie można bowiem na podstawie innego orzeczenia wnioskować, że pracodawca naruszył wspomniane porozumienie z zatrudnionymi.

Źródło – www.sn.pl

[jk]

Bez odszkodowania z umowy społecznej

Umowa społeczna między pracodawcami i pracownikami

jest zawierana celem zabezpieczenia praw i interesów pracowniczych. Zazwyczaj pracownikom przyznaje się wówczas atrakcyjny pakiet socjalny oraz gwarancję zatrudnienia.

Kwestia przyznania odszkodowania z umowy społecznej była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II PK 199/13. W sprawie zachodził następujący stan faktyczny:

W przedsiębiorstwie obowiązywały pakiet socjalny i programy dobrowolnych odjeść. Ten pierwszy zakładał m.in. 75 – miesięczną gwarancję zatrudnienia. Pracodawca namawiał pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowniczym, aby ten podpisał dodatkową umowę o zakazie konkurencji, ale strony nie doszły w tym aspekcie do porozumienia. W efekcie pracownik zawnioskował o rozwiązanie umowy za porozumieniem stron, na co przełożony nie wyraził zgody. Zatrudniony zdecydował się więc na rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Powołał się przy tym na art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy. Zgodnie z nim pracownik może rozwiązać umowę bez wypowiedzenia, jeśli pracodawca dopuścił się wobec niego ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków. W takim przypadku zwolnionemu przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Istotne znaczenie dla omawianej sprawy ma art. 55 § 3 k.p., który przewiduje, że rozwiązanie umowy przez pracownika z winy zatrudniającego pociąga za sobą skutki, jakie przepisy wiążą z wypowiedzeniem umowy przez pracodawcę. Na tej podstawie były pracownik domagał się odszkodowania za naruszenie gwarancji zatrudnienia w okresie 75 miesięcy. Dodatkowo żądał zaległej premii za poprzedni rok pracy.

W takim stanie faktycznym pracownik zainicjował dwa

postępowania sądowe, które toczyły się równolegle. Jedno dotyczyło ustalenia, czy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec zatrudnionego. Z kolei drugie dotyczyło wypłacenia odszkodowania z pakietu socjalnego, a także zaległej premii.

W pierwszym przypadku Sąd Najwyższy orzekł, że nagłe zwolnienie się pracownika z firmy nie było uzasadnione, bo nie doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych przez pracodawcę. W równoległe toczącym się drugim postępowaniu sąd apelacyjny orzekł, że jest związany rozstrzygnięciem SN, który uznał nagłe zwolnienie pracownika za nieuzasadnione. Zasądził tylko premię za ostatni rok pracy, a żądanie odszkodowania oddalił.

W rezultacie sprawa trafiła do Sądu Najwyższego, który skargę kasacyjną pracownika oddalił. Stwierdził bowiem, że art. 55 § 1¹ i § 3 należy stosować łącznie. Skoro bowiem ustalono, że pracodawca nie dopuścił się ciężkiego naruszenia obowiązków wobec zatrudnionego, to również nie ma zastosowania art. 55 § 3 k.p., który przewiduje, że takie nagłe zwolnienie traktuje się jako rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem złożonym przez pracodawcę. Nawet jeśli takie zwolnienie byłoby zasadne, a pracownik miałby ustalone w umowie, że jego okres wypowiedzenia wynosi np. 6 lub nawet 12 miesięcy, to i tak będzie mógł domagać się odszkodowania ustawowego w maksymalnej wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Źródło – www.sn.pl

[ptw]

Ważne tylko doręczenie odwołania do KIO**ZAMÓWIENIA
PUBLICZNE**

Sąd Najwyższy w dniu 7 lutego 2014 roku w sprawie III CZP 90/13 podjął uchwałę dotyczącą zachowania terminu na odwołanie decyzji przetargowej zamawiającego. W ocenie Sądu

Najwyższego, aby zamawiający dochował terminu nie wystarczy złożenie odwołania w placówce pocztowej; musi ono dotrzeć do adresata nawet w przypadku, gdy wyznaczony termin jest bardzo krótki.

Źródło – www.sn.gov.pl

[as]

=====

VAT przy odszkodowaniu za zerwanie terminowej umowy najmu

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY Odszkodowanie za przedterminowe rozwiązanie umowy najmu przez wynajmującego stanowi czynność podlegającą VAT. Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił w wyroku z 7 lutego br. (I FSK 1664/12), że jeśli umowa podlegała podatkowi (była realizowana w ramach działalności gospodarczej), to również odszkodowanie wypłacone za jej zerwanie jest opodatkowane.

O interpretację podatkową wystąpiło towarzystwo ubezpieczeniowe, które często podpisuje umowy najmu lokali, w których świadczy usługi dla klientów, na długie okresy, a ich zerwanie przed ustalonym terminem wiąże się z koniecznością zapłaty wysokiego odszkodowania. W związku z tym zapytano Ministra Finansów, czy wypłacone z tego tytułu odszkodowanie podlega VAT. Według towarzystwa ubezpieczeniowego nie podlega,

ponieważ jest rekompensatą za zerwanie umowy i nie stanowi wynagrodzenia za usługę. Minister Finansów się z tym nie zgodził. Według niego z przepisów wynika, że usługą opodatkowaną jest każde świadczenie – działanie lub zaniechanie – na rzecz innego podmiotu, w wyniku którego odnosi on korzyść. Sprawa została skierowana do sądu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił interpretację Ministra Finansów i przyznał rację ubezpieczycielowi. Minister złożył skargę kasacyjną do NSA, która została ona uwzględniona. NSA powołał się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 15 grudnia 1993 r. (sprawa Lubbock Fine & Co., sygn. C-63/92), z którego wynika, że odszkodowanie za przedterminowe rozwiązanie umowy najmu przez wynajmującego stanowi czynność podlegającą VAT.

Wyrok jest prawomocny.

Źródło – www.orzeczenia.nsa.gov.pl

[ek]

Przeznaczeniem niniejszego opracowania jest wskazanie na wybrane informacje i zagadnienia prawne, które nie mają jednak charakteru ostatecznego ani wyczerpującego i nie mogą zastępować profesjonalnej opinii ani porady prawnej. Zainteresowanych pogłębioną analizą lub wyjaśnieniem zagadnień przedstawionych w Newsletterze prosimy o kontakt z Kancelarią.

Koszalin, 28 lutego 2014 roku